

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Premis Josep M. Batista i Roca

Palau del Parlament, 9 de novembre de 2012

La presidenta

Benvinguts al palau del Parlament per a aquest acte entranyable de casa nostra, de casa vostra, en què per primera vegada us rebo com a presidenta. Si ens descuidem... Hem acabat la legislatura i vés a saber què passarà a partir del dia 25, però, com que avui encara sóc la presidenta del Parlament, m'agrada molt poder-vos-hi donar la benvinguda.

(...)

Moltes gràcies, Núria, per les teves paraules, que en algunes coses s'assemblaran a les meves, perquè realment estem vivint des de fa dos mesos, dos mesos justos, un nou camí, un nou full de ruta per a Catalunya, un nou full de ruta, l'inici del qual, d'alguna manera, es va visualitzar arreu l'Onze de Setembre d'enguany, però que ve de molt abans.

Us vull donar la benvinguda al palau del Parlament, seu del legislatiu català. Quan ve gent de fora sempre els explico la història d'aquest palau, perquè quan algú ens diu: "És que els catalans sou molt reivindicatius", jo sempre els contesto... Ja ho feia quan era al govern fa anys i ensenyava el palau de la Generalitat i el pati dels Tarongers, els deia: "És que aquest edifici té sis segles d'història, és del segle XIV, i aquest monument és al primer president de la Generalitat". Avui el senyor Mas és el president número 129, per tant, no és cap broma i la nostra història té un valor important, perquè sabem d'on venim i aquesta història ens porta cap on volem anar.

I els explico que aquest palau té tres-cents anys al darrere i que es va construir just l'endemà de l'11 de setembre de 1714. Després que els catalans perdessin la Guerra de Successió, el monarca Felip V, l'escut d'armes del qual fins fa quatre dies teníem en aquesta façana, va fer construir una ciutadella, amb una sèrie de fortificacions –una era aquesta, l'arsenal d'armes–, no per defensar-nos, sinó com a instrument de repressió contra els catalans, perquè mai més no ens tornéssim a alçar.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Jo els ho explico, molts ja ho saben, altres que han vingut de fora no, però almenys coneixen un dels motius per què nosaltres ens sentim orgullosos de la nostra història i per què defensem de la manera que ho fem les nostres institucions.

Doncs bé, quan han arribat aquí al palau del Parlament, si han alçat la mirada, deuen haver vist les quatre barres. El 10 de setembre d'enguany vam celebrar, a part del dia institucional que el Parlament atorga la medalla d'or a persones o entitats que per la seva trajectòria l'hagin merescuda, el vuitantè aniversari del palau com a seu del Parlament, i vam pensar que la millor manera de fer-ho era recuperar l'escut que Francesc Macià va fer posar a la façana l'any 1932, el primer dia que aquest palau va ser Parlament.

I ho vam fer en una cerimònia molt emotiva, molt breu, que va consistir a visualitzar a la façana una part del discurs del president Macià. I, a més, vam tenir la sort que va poder veure's per Televisió de Catalunya, i per tant no tan sols ho van veure les tres-centes o quatre-centes persones que van venir aquí a l'acte oficial, sinó que molts milers de persones ho van poder seguir per televisió.

Per nosaltres era –i ho vam dir aquell dia– un bon preludi de l'endemà, de l'Onze de setembre, diada nacional de Catalunya. Però és cert que no pensàvem que l'Onze de Setembre de l'any 2012 fos un dia tan important i un dia que tantíssima gent del nostre país sortís al carrer i hi sortís de manera pacífica.

Crec que feia molt temps..., almenys feia ben bé dos anys que allà on anava sempre em trobava gent preocupada, angoixada, també gent contenta, sí, però la crisi econòmica havia arribat a moltes persones i a moltes famílies, i això es notava. I allà on anava per celebrar alguna cosa els deia: "Com que avui celebrem el premi de no sé què", com avui, "almenys sortim tots una mica satisfets, una mica contents, perquè la pena, les penes i les misèries ja les portem a sobre".

Des de l'Onze de Setembre la meva impressió personal és que ha canviat el tarannà de la gent, el caràcter, i la diada s'ha convertit en una certa il·lusió col·lectiva –oi que sí?– que fa que t'il·lusionis tu també, perquè penses que realment hem necessitat ben poc per il·lusionar-nos i que l'Onze de Setembre d'enguany ha estat important perquè aquesta il·lusió no s'hagi limitat només a aquell dia, sinó que hagi provocat una sèrie de mesures –com diu el president de la Generalitat– excepcionals que es necessiten per a un moment excepcional com el que estem vivint.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Per tant, volia fer-los partícips d'aquesta impressió i d'aquesta sensació que estic vivint des de l'Onze de Setembre i que no tan sols la visc aquí al palau del Parlament, sinó allà on vaig com a presidenta. Tothom em pregunta, tothom em diu: "Jo vaig ser-hi". Un alcalde em deia l'altre dia, l'alcalde d'un poble molt petit em deia: "Vam aconseguir omplir tres autocars per portar-los a Barcelona!".

Crec que això és important, però no tan sols ho és perquè el dia 11 va ser, com si diguéssim, la gota que va fer vessar el vas, sinó perquè, com deies tu abans, Núria, ja el 2009 amb la primera consulta sobre la independència municipalista hi havia una certa remor que feia pensar que alguna cosa passaria. Sempre dic que la consulta d'Arenys de Munt de l'Onze de Setembre de 2009 i la manifestació del 10 de juliol de 2010 que, arran de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'estatut, es va fer pels carrers de Barcelona, no van ser perquè sí, no es van fer perquè tinguéssim ganes de sortir, perquè era un dia de festa i perquè feia sol. La gent no surt al carrer i durant quatre o cinc hores s'està parada, perquè no tens ni possibilitat de fer quatre passes, perquè sí, sinó perquè hi havia un sentiment col·lectiu, i aquest sentiment col·lectiu l'Onze de Setembre d'enguany es va viure molt.

No vaig ser a la manifestació en persona. Sí que vaig ser aquí al Parlament, esperant que vinguessin els representants de les dues entitats que havien convocat la manifestació, i la vaig seguir per televisió. I tres hores donen per a molt, perquè la televisió el que feia era fer-ne un seguiment, fotografiar des de dalt de tot la multitud i, a més, preguntar a gent diversa per què eren allà. És clar, veies avis, pares, famílies senceres, gent que parlava català, gent que parlava castellà, que eren tots allà, units, sobretot, per un sentiment de reivindicació claríssim i per un sentiment nacional. Podien ser tots independentistes? Crec que no. Crec que hi havia un gran sentiment nacional que els unia a tots, des de l'independentista fins al que deia: "Prou. Ja hem aguantat prou i no podem fer marxa enrere". Allà es va reunir més d'un milió de persones, un milió i mig de persones, que després ningú no es va atrevir a contradir les xifres que oficialment es van dir. Per tant, va ser potser el clam més important dels que hem tingut i ara estem en aquest camí.

Avui, en aquest acte de l'Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana, que cada any se celebra guardonant els catalans o els catalanòfils que estimen Catalunya des de l'exterior i que feu, d'alguna manera, d'ambaixadors de Catalunya, crec que això és més important que mai.

Quan tenim persones com vosaltres, treballadors o estudiants que se'n van fora i que vénen aquí, perquè han vingut a alguna reunió amb algun grup o el que sigui,

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

jo sempre els dic: "Ara és un moment crucial", "ara heu de saber vendre encara millor Catalunya, perquè ho necessitem". Ens pensem que ens coneixen, crec que ens coneixen bastant, però no prou i menys en el moment que estem vivint o que volem viure.

Per tant, és molt important la vostra experiència, és molt important la vostra estima per Catalunya i per la nostra cultura i és molt important que quan torneu al vostre país de residència, al vostre país d'origen pugueu explicar ben bé que aquella il·lusió de l'Onze de Setembre és una il·lusió que va néixer de la base, que no la van proclamar ni preparar els polítics, sinó que els polítics ens hem sumat a aquesta manifestació per poder viure en el futur amb els drets i les llibertats que el poble de Catalunya vulgui.

El més important és que el poble pugui decidir. El més important és que el dia 25 es puguin votar les forces polítiques que realment desitgen un futur millor per a Catalunya. Els demano que sàpiguen vendre –segur que ho sabran fer– Catalunya, que sàpiguen explicar aquest anhel, aquesta il·lusió, aquest desig que tenim, i que en definitiva és dir prou a la indignitat: "Volem dignitat per al nostre poble, volem que se'ns reconegui i volem llibertat, la màxima llibertat".

Per acabar, vull felicitar-los pel premi; felicitar l'Institut de Projecció Exterior pel nom que els ha donat, tant pel premi Josep M. Batista i Roca com pel memorial Enric Garriga i Trullols, perquè és pensar en aquella persona que durant molts anys es va dedicar a Catalunya, es va dedicar a les seves llibertats. Estic convençuda que si avui ens veu des d'allà on sigui deu estar emocionat de pensar que el seu país, la seva nació va pel camí que ell sempre havia desitjat.

I res més, moltes gràcies i felicitats a tots.